

«Въ нашия общъ резервъ оставаха два полка. Единия отъ тѣхъ, Коломенския, незабавно получи заповѣдъ да отиди на помощъ на князь Шаховски. Въ сѣщото врѣме стрѣлковата верига на Тамбовския полкъ, която прикриваше нашата артилерия, прѣмина Гривишката впадина. Въ 1 ч. слѣдъ пладнѣ, тя зае грѣбенитѣ на хълмоветѣ и оттамъ обстрѣлваше съ необикновенно честъ и дѣйствителенъ огънь редута и разположенитѣ прѣдъ него траншеи. Турцитѣ отговаряха на тази стрѣлба сѣщо съ непрерывенъ, брѣзъ огънь. Почти въ сѣщата минута, ние забѣлѣжихме движението на прѣсни войски, изпратени отъ турцитѣ срѣщу князь Шаховски. Нашитѣ стрѣлци почнаха да отстъпватъ. Намъ се видѣ, и за нещастие това бѣше истина, че сражението на лѣвия флангъ е изгубено.

«Тежко бѣше въ този моментъ да погледне човѣкъ на барона Криднера. Той трѣбваше да се сѣре на едно отъ двѣтѣ, еднакво важни рѣшения: да отиди на помощъ на князь Шаховски, като остави въ тилтъ си Гривишкия редутъ; или първо да атакува и да прѣвземе редута и тогава да се съедини съ княза. Лесно бѣше да се забѣлѣжи какъ се мѣчеше барона, незнайки кое отъ тѣзи рѣшения да прѣдприеме. Най-сетнѣ къмъ 3 ч. и 50 мин., обърна се къмъ находящитѣ се тукъ събрани войски и възкликна: Хайде момчета! Напрѣдъ! С'Богомъ! По-скоро прѣвземете този редутъ, — тази вечеръ ще вечеряме въ Плевнѣ!»

«Жребиятъ бѣше хвърленъ! Тамбовския полкъ въ лѣво, Козловския и Пензенския — въ дѣсно, тръгнаха напрѣдъ; Галицкия полкъ остана въ резервъ задъ Тамбовския, а бригадата на генералъ-лейтенанта Шильднеръ-Шульднера — задъ нашия дѣсенъ флангъ.

